

หลานชายคนโต

พวกเขาคิดและแน่ใจ ว่าคนที่ร่วมโต๊ะด้วยตอนนี้ไม่ใช่หลานชายตัวจริง

คนเปิดประเด็นคือจิ๋ว พี่ชายคนรองของแม่หลานชาย ตอนที่ทุกคนเริ่มพยก้น้ำอย่างเห็นด้วย จิ๋วโล่งใจเป็นสันปันน้ำที่ไม่มีใครมองเขาเป็นคนแก่เพื่อเอ้อละเอียน

เป็นความบังเอิญอันน่าประหลาดใจ ที่ลูกคนสุดท้องจากสองบ้านต่างสกุลได้ร่วมหอลงโรงกัน และที่น่ายินดีกว่านั้น พี่ ๆ ของน้องเล็กทั้งสอง — ประกอบด้วยพี่ชายสองคนของฝ่ายหญิง: ใจจิ๋ว และพี่ชายหนึ่ง พี่สาวสองคนของฝ่ายชาย: หล่ง ลี หลิน — ยังเข้ากันได้เป็นอย่างดี ผิดวิธีที่พี่น้องต่างบ้านที่เมื่อเป็นทองแผ่นเดียวกันแล้ว มักจะต้องมีเรื่องขัดหูขัดตาจิตใจให้กระทบกระทั่งกันเสมอ

อาจเพราะพี่ ๆ มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน นั่นคือเฝ้าดูความเป็นไปในชีวิตสมรสของน้อง และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลูกของทั้งคู่ที่จะถือว่าเป็นหลานคนเล็กของทั้งสองบ้าน ทุกคนจึงหมยมนั่นปันมือ

จะมอบความรักและความเอาใจใส่ให้อย่างท่วมท้นสุดความสามารถ

สี่ปีที่เฝ้ารอน้องชายและน้องสาวคนเล็กให้ก้าวเป็นลูกชายยาวนานราวนับสิบปี

✓ ทุกคนตกหลุมรักเด็กน้อยตั้งแต่แรกเห็น รู้สึกละลึ่งมีชีวิตเล็กจ้อยตรงหน้าคุณค่าน่าทะนุถนอมยิ่งกว่าสิ่งใด

ผมตกคำได้แม่ จมูกมัน ตาโตวาววาวได้พ่อ ส่วนผิวขาวเนียนละเอียดและมีอนุ่ม ๆ นั่น พ่อแม่ส่งต่อให้ลูกชายโดยพร้อมใจ ด้วยเป้าหมายที่ถูกตั้งไว้ตั้งแต่ก่อนเขาจะเกิด บวกกับทั้งเหล่าลูก ๆ ของลุง ๆ ป้า ๆ นั้นโดนจนแยกย้ายไปมีชีวิตส่วนตัว ไม่ก็เข้าช่วงวัยรุ่นตอนปลายที่ همین พ่อแม่และขยาดเขียนผู้หลักผู้ใหญ่กันหมดแล้ว หลานชายคนเล็กจึงตกเป็นจุดศูนย์รวมความรักและความสนใจของทุกคน

เขาเป็นเด็กอารมณ์ดี ใครเล่นอะไรด้วยก็หัวเราะเอิ๊กอ๊ากส่งต่อเป็นแรงกระเพื่อมให้คนที่ได้ยืนอดหัวเราะตามไม่ได้ เสียงแห่งความรื่นรมย์ของทั้งผู้ใหญ่และทารกจู่ดประกายให้บ้านดูสว่างไสว ไม่ว่าเจ้าตัวน้อยจะทำอะไร จะกระดิกพลิกตัว จ้องมองรอบกายด้วยแววตาใสแจ้ว หรือเพียงส่งเสียงอุอาที่ไม่เสียงใกล้กับการพูด เสียงกล่าวชมก็จะมีพลังไหลจากปากคนรอบกายไม่ว่างเว้น ชนิดที่ว่าถ้าพูดมีมวลหรือรูปร่าง เด็กคนนี้ก็คงจะจมลงไปในคลื่นของคำป้อยอเหล่านั้นอย่างแน่นอน

ช่วงเขาเกิดแรก ๆ พวกญาติผู้ใหญ่ก็ไปมาหาสู่ที่บ้านไม่เว้นแต่ละวัน วันหนึ่งลุงคนนี้นั้นป้าอีกคนหนึ่ง คนเป็นพ่อแม่จึงต้องคอยต้อนรับขับสู้อยู่เสมอ และหลานชายเองก็ดูเหมือนต้องอยู่ในสภาวะน่ารัก เรียบร้อย กินอิ่ม นอนหลับ พร้อมให้เอ็นดูได้ตลอดเวลา

ผ่านไปสักพัก พวกเขาคูยกกันว่า ระบายน้ำหนักมากเกินไปแล้ว น่าจะให้พ่อแม่ได้อยู่กับลูกมากกว่าหน่อย พวกเราคนแกร่จอเหล่านานวันรวมญาติก็ได้—สี่ พี่สาวคนโตของพ่อหลานชาย และผู้อาวุโสที่สุดในเหล่าพี่น้องเอ๋ยขึ้น

ทุกคนเห็นด้วย แม่ต้องยอมอดทนคิดถึงหลานชายมากหน่อย แต่ดีกว่าต้องกลายเป็นลุงป้าจอมแสบ

จากนั้น ในวันสำคัญต่าง ๆ เซ็งเม้ง ตรุษจีน สารทจีน ปีใหม่ไทย ปีใหม่จีน ก็กลายเป็นวันที่เหล่าผู้ใหญ่ตั้งตารอ และก่อนจะถึงวันเหล่านี้ จะต้องมีคนใดคนหนึ่งในกลุ่มโทรไปกำชับให้น้องเล็กทั้งสองพากุลูกชายมาให้ ๆ ได้เจอด้วย ซึ่งไม่ว่าโอกาสไหนก็จะมีคนโทรไปกำชับมากกว่าหนึ่งคน หรือหนึ่งคนโทรไปมากกว่าหนึ่งครั้ง)

แล้วก็ไม่เคยทำให้ลุง ๆ ป้า ๆ ผิดหวัง หลานชายมีพัฒนาการโดดเด่นมาอวดให้ได้เห็นกันทุกปี ปีหนึ่งก็สอบได้ทีหนึ่ง ปีถัดไปก็ได้รับรางวัลเด็กมารยาทงาม อีกปีหนึ่งก็ได้เป็นหัวหน้าห้อง อีกปีหนึ่งก็ได้เป็นคนอ่านบทกลอนแต่งเองทั้งในวันพ่อและวันแม่ อีกปีหนึ่งก็เริ่มเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ วายน้ำ คาราเต้ คณิตคิดไว เปียโน กีตาร์ แม่กระทั่งมายากล

ในวันที่มีการรวมญาติกินข้าว ทุกครั้งจะเกิดขึ้นที่บ้านลี ซึ่งเป็นบ้านหลังใหญ่ที่สุดในบรรดาพี่น้องทุกคน เพราะเธอได้แต่งเข้าบ้านของนายทหารระดับสูง ที่บ้านลีมีเปียโนหลังใหญ่ ปีที่หลานชายเริ่มเรียนเปียโน ทุกคนคะยั้นคะยอให้เขาโชว์ฝีมือให้ดูเป็นขวัญตา หลานชายเลือกเล่นเพลง *Canon in D* ทุกโน้ตถูกบรรเลงอย่างถูกต้อง โสสะอาด นิ้วเรียวเล็กพรมลงบนแป้นแมนอย่างคนที่เคยกว้าฝึกฝนอย่างหนัก หากขาดเสน่ห์เหมือนการฟังเพลงจากแผ่นซีดี

นอกจากความสามารถเป็นเลิศแล้ว ความน่ารักสมัยทารก ยังคงอยู่ครบถ้วน ยิ้มเก่ง ร่าเริง สุภาพเรียบร้อย ยามเจอหน้ากัน ก็ทักทายทุกคนด้วยถ้อยคำและท่าทางดูเป็นผู้ใหญ่เกินวัยโดยไม่ต้องให้พ่อแม่คอยบอก เมื่อรู้ความมากขึ้นก็สามารถทำตามตามที่มีผู้ใหญ่สอนหรือสั่งได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เป็นเด็กหัวอ่อนมากกว่าเด็กคนไหน ๆ ที่พวกเขาเคยเจอ

ทุกครั้งที่เฝ้ามองหลานชายเติบโตขึ้นอย่างงดงามจนเกือบจะเรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบ ในความคิดของแต่ละคนก็จะจินตนาการไปถึงถึงอนาคตที่จะเกิดขึ้นกับหลานรักคนนี้อย่างต่าง ๆ นานา บ้างก็คิดว่าเขาจะโตขึ้นมาเป็นเจ้าคนนายคน มีลูกน้องในการควบคุมดูแลนับร้อย หรือไม่พ้นแล้วก็จะต้องเป็นเจ้าของธุรกิจมูลค่านับพัน ๆ ล้าน หรือถ้าคิดใหญ่อีกสักนิด เขาจะกลายเป็นผู้มีอิทธิพล ไปไหนก็คงมีแต่คนนับหน้าถือตา ปลกยกมือไหว้ยามเดินผ่านฝั่งผาย

จินตนาการไปนานเข้า พวกเขา ก็เริ่มวาดภาพด้วยคำพูดเพื่อให้ภาพในหัวของเด็กชายเป็นหนึ่งเดียวกันกับภาพของพวกเขา ไม่ให้ใครเผลอไล่ห่างจนกลายเป็นภาพฝันล่มสลาย เหมือนที่เคยเกิดขึ้นกับลูก ๆ ของตน

“เรียนเก่ง ๆ นะรู้มั๊ย โตขึ้นจะได้เป็นเจ้านายคน”

“ทำงานให้เก่ง ๆ แล้วก็ออกมาตั้งบริษัทของตัวเอง”

“เป็นข้าราชการสิ มั่นคงดีออก” (ประโยคนี้นับเป็นของสี่ ทุกคนที่เหลือในโต๊ะซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นพนักงานบริษัทเอกชนไม่เห็นด้วย พวกเขาบอกว่า แต่งกับข้าราชการตัวใหญ่ก็พูดได้สิ)

“ทำงานหาเงินให้ได้เยอะ ๆ จะได้หาผู้หญิงดี ๆ มาแต่งงาน” ประโยคเหล่านี้ถูกผลัดเปลี่ยนผู้พูดกันไป แต่ใจความจะเวียนวนอยู่กับสิ่งเดิม ๆ และทุกครั้งที่ได้ยิน เด็กชายก็จะพยักหน้า

รับพร้อมรอยยิ้มลุ่มเรียนร้อย เห็นดังนั้นพวกเขาก็ปลาบปลื้มเป็นนักหนา

การกลับมาเจอกันแต่ละครั้งเป็นเหมือนการรายงานให้รับรู้ถึงความเป็นไปของแบบร่างความฝันระหว่างหลานชายและพวกเขา ซึ่งแน่นอน มันกระจ่างชัดเจนขึ้นทุก ๆ ปี จนแทบจะเห็นมันเกิดขึ้นได้จริงต่อหน้า ณ วินาทีนั้นเลย

หลังจากที่ครอบครัวของหลานชายขอตัวกลับไปแล้ว พวกเขาจะจับกลุ่มชื่นชมกันอยู่เป็นนาน โดยเฉพาะเมื่อมีเมามา รสชาติของเหล่าและความสำเร็จที่ยังมาไม่ถึง แต่รู้ว่าอยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม ยิ่งเพลินลึนและหวานหอมขึ้นเป็นไหน ๆ

แล้วแค่การเจอกันเฉพาะวันสำคัญก็ไม่เพียงพออีกต่อไป พวกเขาอยากรู้ให้มากขึ้น อยากมีส่วนร่วมให้มากขึ้น อยากจะแน่ใจให้มากขึ้นว่า หลานชายกำลังมุ่งตรงอยู่บนเส้นทางโดยไม่ออกแว่วไปไหน ยังวาดภาพฝันที่พวกเขามีร่วมกันอย่างซึ้งลึกเข้มข้น

โดยไม่ต้องพูดคุยหรือมีข้อตกลงรับรู้ร่วมกัน เหล่าพี่น้องก็เริ่มลัดกันโทรไปหาน้องคนเล็กของตัวเอง

สิ่งที่อยากรู้ก็คือ หลานกำลังตั้งใจเรียนอยู่หรือเปล่า ยังเป็นเด็กดีอยู่ไหม และพวกเขามีความสุขอย่างถึงเมื่อได้คำตอบว่า หลานชายกำลังทำการบิน เรียนพิเศษ หรือทำอะไรก็ตามแต่ที่พวกเขาเห็นว่ามีความพิเศษ ไม่เสียเวลากับการละเล่นไร้สาระใดๆ

“พวกเราอย่ามายุ่งกับหลานมากเกินไปหรือเปล่า?”

หลินเปิดประเด็นขึ้นในกลุ่มสนทนาของแอฟฟิเลียนเซต — กลุ่มที่ไม่มีน้องเล็กทั้งสองอยู่ด้วย พวกเขาจะได้คุยเรื่องหลานชายและน้อง ๆ กันได้อย่างสะดวกใจ— หลังจากเห็นรูปหลานชายนั่งท่องศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ (วันนี้เป็นหลังที่โทรไปหาพ่อของเด็กชาย และบอกให้เขาส่งรูปมาให้ดู)

“แค่โทรไปวันละไม่กี่นาที น้องคงไม่ว่าอะไรหรอก จะดีใจเสียอีก ที่ทั้งปะ โกว ภู มาช่วยกันดูลูกไม่ให้เหลวไหล”

จิวยีนยันให้มั่นใจ หลินคล้อยตาม เพราะใจจริงเธอก็อยากเห็นหลานแบบนี้เป็นทุก ๆ วัน

แต่แล้วความผิดแปลกบางอย่างก็เกิดขึ้น จัปพลัน เหมือนสีไม่ตองประสงค์ที่ซึ่มแทรกเข้าไปในภาพสีน้ำ

ปฏิกิริยาของน้องเล็กทั้งสองเริ่มเปลี่ยนไป รวมถึงพฤติกรรมของหลานชายด้วย

น่าเสียงตอนรับโทรศัพท์ฟังดูไม่พร้อมตอนรับซึบสู่เหมือนเคย กลับจางเจือด้วยความขุ่นรำคาญ

เมื่อถามถึงหลานชาย ก็จะได้รับคำตอบว่ายัยไม่ถึงบ้านทุกครั้ง ทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อน ต่อให้มีเรียนพิเศษ เมื่อเสร็จก็จะกลับบ้านทันที และเมื่อเปลี่ยนเวลาโทรหาให้เด็กเสียหน่อย (น่าเสียของคนรับสายก็จะหงุดหงิดมากขึ้นตามไปด้วย) ก็จะได้รับคำตอบว่าหลานเข้านอนแล้ว ไม่อยากปลุก เพียงคำตอบเดียวก็เป็นการปิดประตูไปสู่คำถามต่อไปได้ชะงัด

เหมือนกันว่าโดยฉับพลัน การเชื่อมต่อระหว่างพวกเขาและหลานถูกตัดขาดสิ้นเชิง อีกฝั่งของคู่สายกลายเป็นกำแพงที่ดูดซับเสียงไว้ไม่ให้ไปถึงปลายทาง

“หลานเพิ่งขึ้น ม.ต้น จากเด็กประถมกลายเป็นเด็กมัธยม คงมีอะไรให้ทำเยอะอยู่แหละ พ่อแม่ก็ด้วย” สตีฟฟ์ในกลุ่มหลังจากได้รับคำตอบเดิม ๆ ในครั้งล่าสุดที่เธอเป็นคนโทรไป

“แต่โทรไปเย็นแค่ไหนกับบอกว่ายังไม่ถึงบ้านตลอด นีไปเกลโกลกับเพื่อนที่ไหนหรือเปล่าก็ไม่รู้”

แค่อ่าน คนอื่นก็รับรู้ถึงความกระวนกระวายของหลินได้ เธอเป็นคนซึ่ก้วงลบนีมาแต่ไหนแต่ไร

“เป็นเด็กผู้ชาย ก็ให้อยู่กับเพื่อนบ้าง” โจ้บอก

“แต่ก็ดูจะเยอะไปหน่อยนะ สมัยพวกเราต้องกลับก่อนมืดเท่านั้น ไม่ขึ้นแม่คว้าไม่เรียกว่า” หลงแย้ง

“มีเพื่อนมันก็ดี แต่ตัวมีแล้วเหลวไหลก็ไม่ดี” ประโยคจากจิวยเหมือนจะเป็นบทสรุปให้ทุกคน

พวกเขาจึงคุยกันว่าควรตัดกตือนน้อง ๆ ให้เสียหลานชายมากขึ้นเสียหน่อย เป็นใจที่โทรไปหาน้องสาวคนเล็กของตนน้องรับฟังแต่โดยดี ไม่ได้โต้เถียงอะไร

วันต่อมา เมื่อโทรไปอีกครั้ง แม่ของหลานชายบอกว่าเขา กลับถึงบ้านแล้ว กำลังทำการบ้านอยู่

หลังวางสาย ได้รับรายงานสิ่งที่เกิดขึ้นให้แก่พี่น้องที่เหลือในกลุ่มด้วยอารมณ์อึมเอม

นี่แหละ สิ่งที่คุณเป็นพี่พึงกระทำแก่น้อง และญาติผู้ใหญ่ พี่ควรจะทำแก่หลานชายคนโปรด

พวกเขาคิดว่าปัญหาได้รับการคลี่คลายแล้ว

เมื่อคิดถึงนั้น ปัญหาที่ใหญ่และชัดเจนกว่าก็ปรากฏให้เห็นตรงหน้า

ในวันรวมญาติครั้งถัดมา พวกเขาได้เห็นหลานชายเปลี่ยนไป

จากเด็กเร่ร่อน สดใส ชอบเข้าหาผู้ใหญ่ หลานชายเดินเข้ามาแล้วนั่งลงที่โต๊ะอาหาร ยกมือไหว้ทุกคนอย่างขอไปทีโดยไม่แม้แต่เงยหน้ามามอง เพราะสายตาดำจับจ้องแน่วแน่นอยู่กับโทรศัพท์ภายในมือ

เมื่อใครสักคนบอกว่าเอาแต่เล่นโทรศัพท์ ก็เก็บมันลงไปในกระเป๋าทางเกง ก่อนจะหยิบขึ้นมามีอีกครั้งหลังผ่านไปเพียง

ไม่กี่นาที เด็กชายจมจ่อมในความเงียบกับหน้าจอสี่เหลี่ยมตรงหน้า

พวกเขาพยายามคำถามประจำ หัวใจจะได้ยินคำตอบอันคุ้นชินเหมือนทุก ๆ ปี ว่าเขายังคงทำได้ดี ว่าเขายังคงเป็นหนึ่งในนั้น ว่าเขายังคงพาภาพความฝันของทุกคนในนี้เข้าใกล้ความเป็นจริงทีละนิด

ก่อนจะได้พบสิ่งที่น่ากลัวกว่าการที่หลานนั่งเงินเย็บไปป์ คือการที่หลานตอบคำถามของพวกเขา

“ยังตอบได้ที่นั่งอยู่หรือเปล่า?”

“ได้ที่สามสิบกว่า”

“ไปเรียนพิเศษอะไรบ้าง?”

“ไม่เรียนแล้ว”

“แล้วพอเลิกเรียนทำอะไร?”

“เตะบอลกับเพื่อน”

“ถ้ายังอยากเป็นหมอ เป็นวิศวกร เป็นวิศวกรของตัวเอง ต้องตั้งใจเรียนนะรู้มั๊ย?”

“ไม่อยากเป็นแล้ว ไม่อยากมีด้วย”

“แล้วอยากเป็นอะไร?”

“ไม่รู้”

ไม่รู้เฉยนะ!

“ถ้าไม่รู้ เป็นข้าราชการก็มั่นคงดีนะ”

ถึงตอนนั้น แม้แต่คนอื่นก็พยักหน้าเห็นด้วยกับสี

“ไม่เอา ไม่เป็น”

นี่คือใครกัน ใช้หลานชายที่พวกเขาพามาตั้งแต่ออนแต่ออกจริง ๆ หรือ

น้องชายและน้องสาวคนเล็กขอตัวกลับก่อน บอกว่ามีธุระต้องไปทำต่อจากนี้ พวกเขาพยักหน้าตอบรับอย่างกระตือรือร้น รู้สึกว่าปฏิกิริยาตอบสนองของตัวเองซ้ำกว่าที่ตั้งใจไปนิดหนึ่ง

หลานชายลุกขึ้นโดยยังไม่วางมือและละสายตาจากโทรศัพท์ แล้วเดินออกไปก่อน พวกเขาเผลอมองตาม เพียงพริบตาแผ่นหลังก็กลับหาย รวกับว่าเขาแทบจะพนอนอยู่ในห้องนี้ต่อไปไม่ได้อีกแม้วินาทีเดียว

สี่—เจ้าของบ้าน แจ่มมานัสใช้มุขที่ริมหน้าต่าง จนนึกว่ารถของครอบครัวน้องเล็กแล่นกลับไปจากการมองเห็น จึงกลับมานั่งที่โต๊ะตามเดิม เธอถอนหายใจยาวออกมาโดยไม่รู้ตัว รวกับอัดอั้นกลืนมันไว้ตลอดเวลาบนโต๊ะอาหาร

ทุกคนยังนั่งนิ่งอยู่ที่เก้าอี้ของตนโดยไม่ลุกไปไหน อาหารหรูหราในงานสามราคาราแพงนั้นสูญเสียความร้อนไปหมดแล้ว ชันโซ่มั่นลงลอยย้อยขึ้นมาเหนือพื้นผิวของบางจาน ภาพตรงหน้าชวนให้ท้องไส้ปั่นป่วน สัมผัสกับแก่น้ำชาขึ้นจิบ บางคนบนโต๊ะก็หยิบแก้วเหล้าของตัวเองขึ้นดื่มเช่นกัน มานัสขมุกขมัว คลี้ทัวห์มคลุมบรรยากาศ

“หลานชายของพวกเราเปลี่ยนไปเยอะเหมือนกันนะ” ใครสักคนเปรยขึ้น ตั้งใจให้ดูเป็นคำถามสามัญ เหมือนการถามถึงสภาพลมฟ้าอากาศ แต่นำเสียงไม่ได้ทำให้รู้สึกสบายใจนัก

พวกเขาพูดกันว่าเด็กโตขึ้นแล้วก็แบบนี้ เริ่มเป็นวัยรุ่น ผู้ใหญ่พูดอะไรก็ระคายหูไปเสียหมด ดูไปดูมา บางคนบอกว่า เหมือนเห็นลูกตัวเองอยู่ในลักษณะท่าทีของหลานชาย

“แต่ลูกของพวกเรายังพูดจารู้เรื่องกว่านะ” หลินพูขึ้นทันที ด้วยรู้สึกเหมือนโดนดูหมิ่น

ความหัวนหวาดเข้าจับกุมความคิด

“พวกเราคงต้องช่วยดูแลหลานให้มากกว่านี้แล้วละ” ใครสักคนเสนอขึ้น ทุกคนเห็นตรงกันโดยทันที

คราวนี้เป็นสิ่งที่โทรไปหาพ่อของหลานชาย ถ้าคุยกับคนเป็นพ่อ อาจจะเห็นการเปลี่ยนแปลงเป็นรูปธรรมชัดเจนและทันใจขึ้น หากการสนทนาคือการพูดคุยได้ตอบของคนที่สงสัยแล้ว ลิงที่เกิดขึ้นระหว่างสี่และน้องชายคงไม่เกลียดคนสองฝ่าย ลิงที่เกือบชั่วโม่ง สี่เป็นคนพูดเสียส่วนใหญ่ เพราะตลอดเวลา

“หลานเปลี่ยนไปนะ ไม่ค่อยเรียบร้อย พูดจาไม่น่าฟังเหมือนเมื่อก่อนเลย เจอผู้ใหญ่ก็หน้างอเป็นตุต แล้วก็เอาแต่เล่นมือถือ ต้องสอนลูกบ้างนะ”

“แล้วนี่เห็นบอกว่าสอบได้สามสิบกว่าเลยหรือ ตกขนาตอนนี้ได้ยังใจ ตอนลูกเจ้ จากที่หนึ่งลงมาอยู่ข้อห้า เจ้ยังใจแป้ว วิชาที่เรียนพิเศษเพิ่มเติมเลย นี่ทั้งเธอทั้งเมียใจเย็นเกินไปหน่อยหรือเปล่า”

“หลานบอกไม่ไปเรียนพิเศษแล้ว ไม่เรียนพิเศษเอาแต่เตะบอล เพื่อนก็คงจะพาไปเล่นไอลด้วยละสิ ผลการเรียนเลยเลอะเทอะขนาดนี้”

“แล้วไม่อยากเป็นหมอ ไม่อยากเป็นวิศว ไม่เป็นข้าราชการ ก็ไม่เป็นไร แต่บอกไม่รู้! ไม่รู้ได้ยังใจ จะโตไปเป็นอะไร อยากรู้เป็นคนไร้หลักล่องลอยหรือยังงี้”

ระหว่างที่พูด สี่รู้สึกถึงโศกที่เล่นไอลแทรกซึมไปประหวาด้อยค่า กลั่นรวมกันเป็นน้ำเสียงต่อว่าต่อขาน ซึ่งจริง ๆ เธอก็ไม่มีเจตนาแบบนั้น

“ที่เจ้พูดก็เพราะหวังดีนะ ลูกเธอ พวกเจ้ารักมาก ก็รู้อยู่ อยากให้เป็นเด็กดี เรียนเก่ง ๆ โตขึ้นมาเป็นคนดี”

น้องชายของเธอกล่าวขอขอบคุณ เธอจึงเบาใจได้เล็กน้อย “ดูลูกดี ๆ แล้วกัน อย่างทำให้พวกเจ้าผิดหวังละ”

ปลายสายตอบกลับด้วยความเงิบ สี่เข้าใจว่านั่นคือการตอบรับ เธอวางสาย รู้สึกผิดเล็กน้อยที่ใช้คำพูดค่อนข้างรุนแรงกับน้อง แต่สิ่งที่เรานั้นถูกต้องแล้วละ

สี่พยักหน้ากับตัวเอง ความเชื่อมั่นเต็มเต็มจิตใจอีกครั้ง เธอรายงานความเป็นไปในกลุ่มพี่น้อง ทุกคนเห็นด้วยกับสิ่งที่เธอทำ

“ทุกคนก็ช่วยกันดูแลหลานด้วยละ” เธอพิมพ์ตอบกลับไปบ้างตอบรับเป็นข้อความ บ้างตอบรับเป็นสติ๊กเกอร์กระตุกกระตักน่ารักน่าชัง

สี่ยิ้มอย่างพึงใจให้กับหน้าจอ

หลังจากวันนี้ ก็มีโทรศัพท์จากหนึ่งในพวกเขาทั้งห้าคน ไปยังพ่อและแม่ของหลานชายทุกวัน

บทสนทนาไม่ได้เปลี่ยนไปจากช่วงก่อนหน้ามากนัก พวกเขายังคงถามคำถามเดิม ๆ คำถามจากความห่วงใยและปรารถนาดี “หลานกลับมาบ้านหรือยัง” “ทำไมยังไม่กลับ” “จะกลับกี่โมง” “เรียนเป็นยังงี้” “แล้วหลานกินอะไรตอนเย็น” “ให้กินอะไรบ้าง ๆ หน่อย เด็กกำลังโตต้องใช้สมองเยอะ” “ว่าแต่ต้องเรียนพิเศษอะไรอีก หรือเปล่า มีอะไรให้ช่วยก็บอกได้” “หลานอยู่บ้านหรือ อยากเห็นหลานจัง” “บอกหลานตั้งใจเรียนให้มาก ๆ นะ สอบครั้งนี้อยู่ได้ลำดับดีกว่าเดิม” “อาโกว อาแปะ อาตุ๋น ฟังข่าวดีอยู่นะ”

สำหรับพวกเขา ทุกอย่างก็เหมือนเดิม แต่บ่อยครั้งกว่าเมื่อก่อน

เพราะเป็นห่วงมาก จึงต้องเฝ้าติดตามกันแทนตัวเอง

อย่างน้อยพวกเขาก็ไม่ได้ไปหาห้อง ๆ และหลานถึงบ้าน
นั่นคงเป็นการรุกร้ามากเกินไปหน่อย

ทุกครั้งที่เห็นรูปจากพ่อและแม่ของหลานส่งมา (พวกเขา
ต้องขอแถมบังคับทุกครั้ง) หลานจะนั่งอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือใน
ห้องเสมอ แม้จะเห็นเพียงแผ่นหลัง แต่พวกเขารู้ดีว่าใบหน้านั้น
ต้องมุ่งมั่นจริงจังอย่างที่สุดแน่นอน

การเข้าช่วยเหลือนั้นด้วยความหวังใยผลลิดอกออกผลอย่างดี
เยี่ยม

แทบจะรอให้ถึงวันรวมญาติครั้งต่อไปไม่ไหวแล้ว

กลับกลายเป็นว่าครั้งนี้คือการดับความหวังให้ুবอด
ฉีกขาดภาพแห่งความฝันของพวกเขาเสียหมดสิ้น

ไม่เพียงแต่ความก้าวร้าวแข็งกระด้างจะไม่ลดน้อยลง
หากอุปนิสัยภายนอกของหลานชายกลับเปลี่ยนแปลงไปแทบจะ
สิ้นเชิง

ใบหน้าดูมีเลือดฝาดกลายเป็นขาวซีด หุ่นจุ่มที่พวกเขา
เคยชอบนุ่งห่ม (มีสี หุ่นของคนรวย) กลายกลับเป็นอิดโรยผอม
แห้ง ประกายสดใสในแววตาจากหายแทนที่ด้วยหม่นมิด ลุก
ล่อกล่ ะแวงระไว สายตาของหลานชายไม่ได้มองที่พวกเขา
อีกต่อไป แต่ดูเหมือนจับจ้องไปยังประตูที่มองไม่เห็นตลอดเวลา
พวกเขาพยายามพูดด้วย เอยคำถามเคยคุ้น

“เรียนเป็นยังงี้บ้าง”

ขึ้นอาหารลอยค้ำอยู่กลางอากาศ เด็กชายกำลังจะนมัมน
เข้าปาก (กึ่งซบเกล็ดขนมปังทอด—ของโปรดของเขา) เมื่อได้ยิน
คำถาม เขาวางมันลงช้า ๆ

“เหนื่อย”

แวบแรกมันเป็นเพียงเสียงกระซิบที่ไม่ได้ดังไปกว่าเสียงการ
กระทบกันของจานชามเคลือบเซรามิก ล่องลอยหายไปในการ
ที่หลุดลอยออกจากปากเจ้าของ พวกเขาต้องใช้เวลาลึกซึ้งถึงจะ
รู้ว่าคำตอบของหลานชายนั้นผ่านเลยไปแล้ว

“ผู้ใหญ่เขาไม่ได้ยินนะลูก” เป็นพ่อของเด็กชายที่พูดขึ้น
ในน้ำเสียงมีแววกังวล

“เหนื่อย” เด็กชายพูดยีกครั้ง คราวนี้ด้วยความดังระดับที่
ได้ยินกันถ้วนทั่วทั้งโต๊ะ พยางค์สั้นๆ ที่ราวกับว่าผู้พูดเค้นรีด
เรียวแรงเกือบทั้งหมดเพื่อเปล่งออกมา

แค่คำสั้นห้วนดังขึ้นจากใครคนหนึ่งในวง ตามด้วยพวกเขา
ที่เหลือ เสียงหัวเราะผ่อนคลายสบายใจ น้ำหนักของความกังวล
ในอกถูกยกออก

“ยังเด็กแค่นี้ เหนื่อยซะแล้ว แค่เรียนหนังสือเองน่า โตขึ้นมา
ทำงานเหนื่อยกว่านี้อีก” ได้พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี คนอื่นก็
คงคิดเหมือนกันว่า อะไรกัน เรื่องแค่นี้เอง

พวกเขาเล่าเรื่องในอดีตด้วยน้ำเสียงร่าเริงดังลั่น ว่าสมัย
พวกเขานั้นต้องเหนื่อยแค่ไหน สมัยนี้เด็ก ๆ นั้นสบาย
เพียงใด และหยอกเข้าไปยั้ย้งล้อถึงสอง คล้ายกับจะชี้ให้เห็น
ว่าแม้แต่พ่อแม่ของหลานชายเองก็ต้องเหนื่อยกว่าเจ้าตัวไม่รู้อีก
ที่เท่า แต่การเรียนไม่ถึงกับสาหัสเกินไปหาอย่างแน่นอน
นอนหลับลึกตื่นก็หาย ถ้าไม่เรียนตอนนี้อย่างไรจะไปอนาคตจะแย่นะ

แล้วหลานชายที่หลุนศีรษะลงต่ำตลอดก็เงยหน้าขึ้น

หัวใจของพวกเขากระตุก

ใบหน้าโรยแรงที่เคยไร้ความรู้สึกบิดเบี้ยวด้วยผสมปนเป
ของอารมณ์ ความโกรธเกลียดยุ่งเหยิงขัดแย้งกับความเศร้าโศก
และลำพินน้อย มันมีแม้กระทั่งเงาพิเศษของคำขอร้องอยู่ในนั้น

เขาไม่ได้จับจ้องไปที่ใบหน้าของหลานชาย
ปา ๆ ก็ถูกดูดดึงไปที่ใบหน้าของหลานชาย

ไม่มีใครรู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร จนเมื่อเด็กชายรู้สึกตัว
โบนั่นหันหายไป กลับกลายเป็นความอ่อนล้าไร้ความรู้สึกอีกครั้ง
เขาพึ่งร่างกายที่แข็งแกร่งกับเก้าอี้ คีบกุ้งทอดอันเคยโปรดปราน
เข้าปากเคี้ยวเฉื่อยช้า หยดน้ำมันเฝื่อนไหลรอบมุมปาก จากท่าทาง
บอกได้ทันทีว่าเขาคงไม่รับรู้รสชาติใด ๆ ทั้งสิ้น

ญาติผู้ใหญ่บนโต๊ะยังคงนั่งแข็งค้างอยู่อย่างนั้น พ่อและ
แม่ของหลานชายดูจะไม่รับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นแม้แต่บ่อย ทั้งสอง
ยังใช้ตะเกียบคีบอาหารเข้าปากอย่างสม่ำเสมอ แต่ละคำเคี้ยว
เชื่องช้า จมจมนับกับจานอาหารและเมฆมวลส่วนตนไม่เพี้ยนผิด
ไปจากลูกชายที่อยู่ข้างกาย

“นี่ไม่ใช่หลานชายของฉัน”

ประโยคสั้น ๆ ก่อตัวขึ้นในหัวสมอง ราวการผลิตผลของเมล็ดพืช
แล้วประโยคที่ว่านั้นก็ค่อย ๆ ทั่วลงในความคิด แตกตัว
เป็นเสียงสะท้อนที่กระดอนแดงไปมา ยิ่งเล่นซ้ำ ยิ่งย่ำให้ตั้งขึ้น
ลงรากลึกยิ่งแน่นอน และชัดเจนจนกลายเป็นความเชื่อ

เมื่อครอบครัวของน้องเลิกกลับไป และเมื่อจิตพูดประโยคนั้น
ขึ้นมา ทุกคนก็เห็นพ้องต้องกันโดยทันที

“มันแปลกเกินไป เปลี่ยนไปจนเหมือนอยู่ ๆ ก็กลายเป็นใคร
ก็ไม่รู้”

“พูดจาก็ไม่มีทางเสียง กระโชกโชกซาก สิ่งเกิดมาตั้งแต่
คราวก่อนหน้าแล้ว”

“อ้อ ๆ ผอมลงปุปปิบสวบซาบขนาดนี้ มันจะเป็นไปได้ยังงี้”
ข้อสังเกตจากหลังเรียกความสนใจและการพยักหน้าตอบปรับไร
สุมเสียงจากพี่ ๆ อีกคำรบ

“ไอ้ทากี่ซังกะตายนั่นอีก ดูสิ้นหวังกับชีวิตอะไรขนาดนั้น”

“แล้วมีใครเห็นหน้าตอนนั้นหรือเปล่า อยู่ดี ๆ ก็จ้องอย่างกับ
จะกินเลือดกินเนื้อ ทั้ง ๆ ที่พวกเราก็กินเล่นหัวด้วยความเอ็นดู
เหมือนปกติ” ได้พูดขึ้น เหมือนเป็นการเรียกให้เบนนำบูดเบี้ยว
ในความทรงจำกลับมาอยู่ตรงหน้าอีกครั้ง

พวกเขานั่งกันอยู่ในความเงียบ ความเย็นเยียบไร้ที่มาได้เรื่อย
ตามท่อนแขนและลำคอ

เสียงแห่งห้วงแหวกบรรยากาศเข้ามาอย่างกะทันหัน ทุกคน
สะดุ้งเล็กน้อยเมื่อเสียงที่ต่ำเหมื่อนคลื่นสแตกติกของทีวียามไร
คนดูเล่นไหล ราวกระแสไฟฟ้าเกาะกุมร่างกาย ทุกคนมองไปที่
มุมหนึ่งของห้อง ตุ่มเหยียงของนาฬิกาเจ้าคุณปู่ติดอกเวลาเมื่อ
เข็มนาฬิกาจับที่เลขสิบสอง พวกเขาเอามือออกมาที่ค่อย ๆ สั่น
สะท้อนน้อยลงเมื่อรู้ว่าเสียงนั้นไม่ใช่อันตรายหรือความประหลาด
ร้าย

เพนดูลัมในนาฬิกาเรือนยักษ์ให้สัญญาณว่าหมดเวลาของ
ความคลุมเครือ มันเหวี่ยงหัวอ ตัดฉับความลึกลับใจ

ทุกคนมองหน้ากัน

“นี่ไม่ใช่หลานชายของเรา”

ประโยคถูกเปล่งเสียงออกมาพร้อมกัน ประสานแบบแน่น
จนฟังคล้ายเสียงสวดหรือการกล่าวคำสัตย์ปฏิญาณ

“แล้วเด็กคนนี้เป็นใคร” ใครคนหนึ่งถามขึ้น

“มันจะสำคัญตรงไหนว่าเด็กคนนี้เป็นใคร คำถามที่ควรถาม
ก็คือหลานของเราหายไปไหนมากกว่า” อีกคนหนึ่งเผลอโผล่ขึ้น
เกือบจะด้วยความฉุนเฉียว

“น้องพูดถูก หลานชายของพวกเขาหายไปไหน”

“ถ้าหลานหายออกจากบ้านไปเอง พ่อแม่มันน่าจะแจ้งความ
หรือออกตามหา แล้วพวกเราก็ตอรู้แล้วสิ แต่มียังพาเด็กที่ไหน

ไม่รู้มานั่งกินข้าว ทำที่ว่าเป็นหลานชายพวกเราน้าตาเฉย” ใครคนหนึ่งเอ่ยข้อสังเกตของตัวเองขึ้น สองตัวขมวดเข้าหากัน

“เวลามีเรื่องอะไรแบบนี่ คนใกล้ชิดดูเหมือนจะเป็นคนน่าสงสัยที่สุดนะ” อีกคนเสริมด้วยอีกหนึ่งข้อสังเกต

“นี่พวกเรากำลังสงสัยน้องแท้ ๆ ของตัวเองอยู่หรอ!” เสียงแหลมเกินกว่าระดับปกติของใครสักคนหนึ่งดังแหวกขึ้น

“แต่หลาย ๆ ครั้ง คนใกล้ชิดก็ค่อนข้างทำจริง ๆ นะ” จู่ ๆ ก็มีเสียงสนับสนุนขึ้นมา

เงียบลงอีกครั้ง

มันฟังดูน่าบอเกนไป จนเกือบจะกลายเป็นเรื่องไร้สาระ แต่ก็ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้ พวกเขาก็อธิษฐานว่าช่วงนี้น้องเล็ก ทั้งสองดูแปลกไป เจียบเจียน สงวนคำพูดจา แล้วก็หงุดหงิดง่ายรวม ๆ แล้วก็ดูอารมณ์แปรปรวนนั่นแหละ

“แต่น้อง...ทำอะไรหลาน?” แว่คำถามแว่เบา เหมือนเสียงกระซิบอ่อนล้าของหลานชาย (ที่ไม่ใช่หลานตัวจริง) คนนั้น ด้วยรู้ซึ่งถึงความหนักอึ้งของคำถาม และความกลัวในคำตอบ

“เฮ้ย ใจเย็น ๆ คงไม่มีอะไรหรอก...น้องอาจจะแค่ทำโทษหลานที่ทำตัวเกรเลวไหล ไม่ให้ออกมาเจอพวกเราก็ได้”

“แต่อย่างนั้น แคบอกพวกเราก็ได้ ๆ ก็จบแล้วนี่ เราอาจจะช่วยกล่อมให้น้องใจอ่อนก็ได้”

“น้องอาจจะไม่อยากพูดปัญหาของหลาน...หรือปัญหาในบ้านให้เราารู้ก็ได้”

“เลยใช้วิธีแบบนี้เนอะ! แล้วอย่าอะไรเลย เด็กคนนี่ เราเห็นก็รู้ว่าไม่ใช่หลานชายของพวกเรา”

“แต่ตอนแรกพวกเราก็ไม่รู้ไม่ใช่หรอ แคคิดว่าหลานดูเปลี่ยนไป ต้องถามอีกปีนึงถึงจะมองออก”

“อาจจะเกิดอะไรขึ้นโดยที่พวกเขาไม่ได้ตั้งใจ...”

“น้อง ๆ เองก็คงจะไม่รู้ว่าพวกเรารู้แล้ว...เงินเราถามตรง ๆ เลยดีมัย”

ทุกคนพยักหน้าให้กันอีกครั้ง แล้วยกแก้วเหล้าตรงหน้าขึ้นดื่ม แอลกอฮอล์ร้อนฝ่าไหล่แล่น โหมความมุ่มมันในใจให้คุโช่น

นี่แหละ สิ่งที่พวกเขาต้องทำ

เพื่อหลานชายคนโปรด

ฟังดูเหมือนเป็นเรื่องราวซับซ้อนแสนยากเข็ญ แต่จริง ๆ วิธีการนั้นเรียบง่ายมาก

แค่ไปหาน้อง ๆ ที่บ้าน แล้วกล่อมให้พวกเขายอมบอกความจริงมาเสีย

วันนี้ที่นครมฤตดิกันเป็นวันเสาร์ วันต่อมาจึงเป็นจังหวะอันดี พวกเขานัดเจอกันที่บ้านเล็กก่อน แล้วนั่งรถตู้ส่วนตัวของลีไปยังบ้านของน้องชายและน้องสาวคนเล็ก แม้จะเป็นเส้นทางอันคดเคี้ยว แต่ครั้งนี้มันกลับดูเหมือนยืดหดได้อย่างน่าพิศวง เดียวก็ดูเหมือนจะยืดยาวไปจนไม่มีวันถึง เดียวก็ดูเหมือนจะถึงเร็วเกินไปได้ โดยยังไม่ทันได้ตระเตรียมใจให้พร้อม ผันแปรตามสภาพจิตใจของเหล่าญาติผู้ใหญ่ที่ไม่มีใครนั่งติดเก้าอี้กันสักคน

เมื่อถึงหน้าบ้าน พวกเขาละลาลงสักพัก ก่อนหลินจะตัดสินใจตกรังประตูบ้าน เสียงสังเคราะห์ความโน้มน้าวประสาท ก่อนทั้งแรงสั่นสะเทือนในหูเมื่อถอนนิ้วออก ยืนอีกอักอยู่ไม่กี่วินาทีประตูก็เปิดออก

สิ่งที่อยู่บนหน้าน้องสาวคนเล็กผสมผสานกันระหว่างหลากหลายอารมณ์ แต่สุดท้ายเธอก็ยิบความประหลาดใจขึ้นมาวางไว้อยู่ชั้นนอกสุด

น้องสาวคนเล็กเอ่ยทักทายพวกเขาด้วยเสียงแหลมสูง
“จะมาทำไมไม่บอก แล้วมากันครบลุย มีอะไรหรือเปล่า”
พวกเขาก็บอกว่ามีเรื่องจะคุยด้วย
ความคลุมเครือในคำตอบไม่อาจช่วยคลายความสงสัยในใจ
มีแต่จะทำให้สมองมีติดด้วยความงุนงงกว่าเดิม
แล้วพวกเขาก็ถูกเชิญเข้าไปในบ้าน

ครั้งสุดท้ายที่พวกเขาเข้ามาบ้านของน้องเล็กทั้งสองน่าจะเป็น
ตอนที่หลานชายยังเป็นเด็กอยู่ ความรู้สึกเมื่อได้เข้ามาจึงก้ำกึ่ง
ระหว่างความคุ้นเคยกับความแปลกหน้า

บ้านหลังนี้เป็นตึกแถวสามชั้นทรงสี่เหลี่ยมที่มีพื้นที่โอโถง
กว้างขวางนัก พวกเขาจึงนั่งรวมกันอยู่บนโซฟาบริเวณที่ถูกกันไว้
รับแขก น้องสาวคนเล็กบอกว่าจะไปตามสามีลงมา แล้วหายขึ้น
ไปชั้นบน ระหว่างนั้น พวกเขาแลกเปลี่ยนเกราะบริเวณอย่างเงียบๆ

สิ่งที่ชัดเจนสุดคงจะเป็นสีล้นสดใสที่เพื่ออดหาย เมื่อก่อน
แทบทุกบริเวณของบ้านจะต้อมีข้าวของเครื่องใช้สำหรับเด็ก
วางเกลื่อน ทั้งรถเข็น เก้าอี้นั่งกินข้าว ของเล่นระกะระกะที่อาจ
ผลอเหยียบเอาได้ง่ายๆ ชั้นวางก็มักจะมึรูปวาดไย้เย่ไม่เป็นที่
จากสี่เทียนบ้าง สีไม้บ้าง วางคู่เคียงกับตุ๊กตาที่ตอนนั้นเพิ่มชิ้น
แทบจะรายวัน (ก็เป็นพวกเขาที่แหละที่ซื้อมาให้ทุกครั้งที่มาเยี่ยม)

ตอนนี้ไม่รู้ว่าจะของเหล่านี้นหายไปไหนเสียแล้ว และพอไม่มี
สีแจ่มแจ้งประดับรอบๆ ก็ทำให้บ้านหลังนี้ดูแห้งแล้ง ทุบตี และ
เต็มไปด้วยเหลี่ยมมุม

พวกเขาได้ยินเสียงร้องทัก สูงกว่าระดับการพูดปกติหนึ่ง
ระดับด้วยความฉงนเช่นกัน แล้วน้องชายคนเล็กของบ้านก็เดิน
ลงมาโดยมีรายการตามหลัง

น้องชายนั่งลงที่โซฟาข้างๆ สายตาเคลื่อนผ่านพวกเขา
ที่ละคน ยิ่งพวกเขาบอกว่ามีเรื่องจะคุยด้วย ในความสงสัยยิ่ง
ถูกเสริมด้วยความหวาดระแวง

น้องสาวคนเล็กกลับออกมาจากรีพร้อมน้ำเลือดแก้ว ทำเพื่อ
พวกเขา สองเพื่อตัวเองและสามี ต่างคนต่างยกน้ำขึ้นจิบโดยไม่
พูดอะไรกัน รับรู้รสชาติแปร่งปร่าเมื่อน้ำผสมกับน้ำลายหนืดข้น
ในปาก

ความกดดันที่มองไม่เห็นควบน้อย่างช้าๆ มันดูดกลืน
อากาศในพื้นที่จนร่อยหรอ

เมื่อไม่อาจทนความคับข้องนี้ได้อีกต่อไป หลงจึงโพล่งถาม
หาหลานชายขึ้นมา

น้องสาวคนเล็กบอกว่า “ตอนนี้กำลังห้องหนังสืออยู่”

ถ้าเป็นเมื่อก่อน คำตอบนี้คงทำให้พวกเขายิ้มขึ้นใจ แต่คราวนี้
มันให้ความรู้สึกแปลกประหลาดเมื่อได้ยิน

ไม่มีรอยยิ้ม ไม่มีการกระเผลอเข้าเข้าแหะ ไม่มีซึ่งคำชื่นชม
การตอบสนองคงทำให้น้องเล็กทั้งสองนึกแปลกใจไม่น้อย ผู้เป็น
แม่จึงถามขึ้นมา ว่าพวกเขามีอะไรในใจ หรือหลานชายไปทำอะไร
ให้ทุกคนไม่พอใจหรือเปล่า

ในเมื่อน้องสาวคนเล็กของบ้านเริ่มต้นมาขนาดนี้ เห็นที่
ป่วยการจะอ้อมค้อม พวกเขาแลกเปลี่ยนมองหน้ากัน รับรู้การมาถึง
ของบางสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

เป็นใจที่พูดขึ้นมา ว่าพวกเขารู้แล้วว่าหลานชายเมื่อวันรวม
ญาติสองปีที่ผ่านมานี้ใช้หลานชายตัวจริง ถ้าพวกเขาสองพี่น้อง
มีอะไรติดบังอยู่ กับออกมาเถอะ พวกเราทำได้

พวกเขาคาดหวังจะได้เห็นใบหน้าซีดเผือดปานกระดาก
ปากอ้าค้าง เหมือนความจริงที่ถูกเปิดโปง อาจจะมึน้ำตาที่ไหล

ข้าฯ ผ่านดวงตาสองคู่ น่องเล็กทั้งสองทรุดกายลงอย่างเชื่องช้า
สิ้นเทา พริ้งพวงคำสารภาพกระท่อนกระแท่นปนสะอื้น ไซ้แล้ว
เจ้า/เฮ้ย เป็นพวกเราเอง พวกเรา....

กลับกลายเป็นเสียงหัวเราะผิวดินของคนที่ได้ยินเรื่องตลก
บ๊อบเสียดสีประดา พ่อและแม่ของหลานชายกำลังหัวเราะให้
กับคำพูดของพวกเขา ทั้งคู่มองหน้ากันเหมือนจะสนทนาโดย
ไร้เสียงว่า นี่มันเรื่องอะไรกัน พี่ๆ ของพวกเรานี่ทำอะไรไปกัน
หมดแล้ว

คิดอยู่แล้วว่าจะต้องเจอแบบนี้ การใช้เสียงหัวเราะกลบ
เกลื่อนให้เรื่องพรั่นพรึงกลายเป็นเรื่องล้อหลอก

พวกเขาควบคุมสีหน้าให้นิ่งไว้ ความจริงในใจหนักแน่นเกิน
กว่าจะถูกหักเห

เห็นดังนั้น เสียงหัวเราะลั่นๆ จึงค่อยๆ เบาลงจนกลายเป็น
ความเขียบ น่องๆ ทั้งสองมองหน้าพวกเขาอย่างไม่อยากจะเชื่อ
พวกเขาเองก็พยายามส่งเสียงถ้อยคำลั่นๆ ว่า เรา รู้ กลับไปให้
ดังที่สุดผ่านสายตา

แล้วน้องชายคนเล็กก็ผุดลุกขึ้น บอกว่าพวกเขาเป็นบ้าอะไร
กัน ลูกเขาจะไม่ใช้หลานชายพวกเขาได้ยัง

พวกเขายังคงยืนยัน ไม่ใช่ ยิ่งไงก็ไม่ใช่ เด็กคนนี่ไม่ใช่
หลานชายของพวกเขา หลานชายพวกเขาเขาไม่ได้เป็นคนแบบนี้
ไม่ได้ทำตัวแบบนี้ น่องๆ ทำอะไรกับลูกชายของตัวเอง

เกิดเป็นการสะท้อนกลับไปกลับมาของการโต้เถียงที่วนเวียน
อยู่กับข้อกล่าวหาเดิมๆ

“ผู้ไม่ใช่หลานพวกฉัน หลานพวกฉันไม่ใช่เด็กแบบนี้ พวกแก
เอาหลานชายฉันไปไว้ที่ไหน พวกแกฆ่าลูกแล้วเอาใครมาแทนเป็น
ลูกใช้มัย”

“เฮ้ย บ้าปล่าวละ อยู่ดีๆ มาหาว่าลูกตัวเอง”

การปะทะกันทั้งฝั่งไม่ได้ศัพท์นั่นคงดังขึ้นไปถึงห้องของผู้ที่ถูก
กล่าวถึง เพราะเมื่อทุกคนรู้สึกตัวอีกที เขาก็มายืนอยู่ที่ต้นบันได
ชั้นล่างแล้ว

เด็กชายหน้าตาอืดโรย ร่างกายซูบผอมอย่างคนขาดสาร
อาหาร ดูเคร่งเครียดราวกับถูกบีบด้วยทุกซ์ตรมตลอดเวลา
เด็กชายยืนอยู่อย่างนั้น มองมาด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความ
สงสัย ระแวง เคืองชุ่น และชิงชัง แต่เขาก็ดูเหนื่อยเกินกว่าจะ
ถามว่านี่มันเกิดอะไรขึ้น

ใช่แล้ว ไม่มีอีกแล้วหลานชายที่ตาเป็นประกายเมื่อได้เห็น
พวกเขา ที่จะวิ่งเข้ามาหาอย่างร่างเรียวยิบติ รอยขอบเส้นขึ้นใหม่
รอให้พวกเขาทอด หอม และชื่นชม หลานชายที่จะช่วยพวกเขา
วาดภาพฝันสูงส่งให้สมดังใจหวัง

เหลือเพียงเด็กชายแปลกหน้าที่มองพวกเขาเป็นศัตรู

“มันเป็นใคร มีไม่ใช่หลานพวกกู” จิรัชนิวไปที่เด็กชายคนนั้น
ความรู้สึกลึกต่างๆ บนสีหน้าของเด็กชายกระเจิงกระจาย
หายสิ้น กลายเป็นเหลือหลาวว่างเปล่า

เกิดการขยับเคลื่อนวูบไหว ใครสักคนปรีเข้าไปหาเด็กชาย
น่องชายคนเล็กของพวกเขาเข้ามาขวางโดยอัตโนมัติ แล้วก็
กลายเป็นการตะลุมบอนย่อมๆ ซูลุนด้วยการผลัก ดัน ตบ ตี
และยุ่งเหยิงของความโหวกเหวกที่ไม่อาจจับใจความได้ ไม่มีใคร
สังเกตว่าเด็กชายหายไปจากบริเวณนั้นแล้ว และก็ไม่มีใครรู้
เหมือนกันว่าเขาไปอยู่ที่ไหน แม้กระทั่งจะยังอยู่ในบ้าน หรือหนี
ออกไปข้างนอก

จนในที่สุดน้องเล็กทั้งสองก็เข้าไปหาพวกเขาจากบ้านแบบแทบ
จะเป็นการจับโยนออกมา พวกเขาโวยวายอยู่ที่หน้าบ้าน แต่
บานประตูก็ถูกปิดลงอย่างแน่นหนาเสียแล้ว

กลับมาที่บ้านอีกรอบหนึ่ง พวกเขาคูณกันว่าจะทำอะไรต่อไป ถ้าเผชิญหน้าแล้วต้องเกิดการปะทะ อย่างนั้นแล้วก็ต้องค่อยๆ ตะล่อมกลุ่มให้ยอมรับ

แล้วโทรศัพท์ของพ่อกับแม่ของหลานชายก็ดังขึ้นตลอดเวลา ทุกครั้งที่อีกฝั่งรับสาย คำพูดเดิมๆ ที่พวกเขาท่องจำจนขึ้นใจจะไหลหลั่งผ่านสายโทรศัพท์

“หลานอยู่ไหน ไม่เป็นไรนะ พวกเรารู้แล้ว พวกเราเข้าใจยอมรับเถอะ แล้วมาหาทางออกด้วยกันนะ”

บางครั้งพวกเขาก็ได้พูดจนจบประโยค (และนั่นหมายถึงการโต้เถียงดังสนั่นที่จะตามมา) บางครั้งก็ไม่ ถ้อยคำถูกตัดค้างกลางอากาศ เหมือนประตูบ้านที่ถูกปิดดังปังในดोनัน แต่พวกเขาก็ยังโทรต่อไป เมื่อไม่รับสาย พวกเขาก็จะใช้เบอร์ของคนในบ้านโทรบ้าง เบอร์ที่ทำงานตัวเองโทรไปหาบ้าง แต่เมื่อได้ยินว่าเป็นเสียงพวกเขา ก็จะถูกตัดสายทั้งทันที จากนั้นก็จะเป็นการกระหน่ำข้อความผ่านทุกช่องทาง ไม่มีข้อความใดของใครถูกเปิดอ่าน

พวกเขาคิดว่าวิธีนี้จะเกลี้ยกล่อมมองๆ ทั้งสองได้ในวันหนึ่ง แต่ผ่านยังไม่ครบอาทิตย์ดี ทุกสายก็ถูกส่งเข้าสู่บริการรับฝากข้อความ เสียงสังเคราะห์ของหญิงสาวซึ่งทำหน้าที่บอกกล่าวสถานะคู่สายลอยกังว้างเหมือนมีฝูงผีรุมบินอยู่ข้างหู

พวกเขาตัดสินใจแจ้งตำรวจ โดยให้เหตุผลด้วยความสงสัยว่าน้องชายและน้องสาวจะทำร้ายลูกชายของตัวเอง จึงอยากให้ช่วยไปตรวจตราดูหน่อย

พวกเขาเตรียมพร้อมรับข่าวร้าย

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเพียงผิดจากความคิดโดยสิ้นเชิง

หลานชายฆ่าพ่อและแม่ หรือก็คือน้องชายกับน้องสาวคนเล็กของพวกเขาย้ายเสียแล้ว

ตำรวจรายงานว่า สภาพภายในบ้านกลาดเกลื่อนไปด้วยเฟอร์นิเจอร์ล้มคว่ำ สิ่งของแตกหักกระจัดกระจายบ่งบอกว่าพวกมันถูกขว้างไปในทุกทิศทาง เมื่อนั้นพวกเขาก็รู้ว่าเกิดเหตุร้ายแรงขึ้นแล้ว

ภายในห้องของหลานชาย เด็กชายนั่งคู่เข่าอยู่อย่างนั้น ขยับตัวโยกเยกพร้อมเอนศีรษะไปข้างหน้าที่ข้างหลังที่ ในมือข้างหนึ่งกำคัตเตอร์ขนาดเล็กไว้แน่น ส่วนปลายของใบมีดยังถูกดันขึ้นค้างไว้ เลือดสีแดงที่เปื้อนไปรอบๆ ทัวสะท้อนกับแดดจาง ร่ายกายลายที่ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา

เจ้าของเลือดบนใบมีดทั้งสองคนนอนนิ่งอยู่เบื้องหน้าเด็กชาย

จากสภาพศพของน้องชายและน้องสาว พวกเขาจะเสียชีวิตมาราวๆ สี่สิบแปดชั่วโมง

หลังจากที่การติดต่อกับตัดขาด คืบคลานไปเกิดเหตุขึ้น

ในถ้อยความสัมภาษณ์ที่ถูกเผยแพร่ทั้งในสื่อโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และเว็บไซต์ข่าวออนไลน์อีกนับร้อยนั้น เด็กชายให้การว่า

“อู่ๆ พ่อแม่ก็เอาแต่พูดว่าผมไม่ใช่ลูกของพวกเขา บอกว่าลูกของพวกเขาจะไม่รับตัวแบบนี้ ไม่มีวันกลายเป็นเด็กแบบนี้ แล้วก็เอาแต่ถามผมว่าเอาลูกตัวจริงของพวกเขาไปไว้ที่ไหน ผมเลยคิดว่าพวกเขาคงไม่อยากได้ผมเป็นลูกแล้ว ผมก็เลยไม่อยากได้พวกเขาเป็นพ่อแม่ผมแล้วเหมือนกัน”

จึงเป็นคนเผยแพร่พร้อมสัมภาษณ์นี้ให้ทุกคนได้อ่าน แล้วพวกเขาก็ทำเรื่องร้องเรียน ขอให้มีการตรวจสอบอัตลักษณ์ของ

เด็กชายผู้ก่อเหตุ เพราะยังไม่เชื่อว่าเด็กคนนี้จะกลายเป็นหลานชายของพวกเขา

หลานชายเป็นเด็กน่ารัก อย่างว่าแต่จะฆ่าพ่อแม่ตัวเอง นึกภาพหลานชายตัวจริงทำอะไรไม่ได้ยังนึกไม่ออกเลยด้วยซ้ำ พวกเขาพูดด้วยเสียงสิ้นเครื่องต่อหน้าผู้สื่อข่าว ลึกกับหลินก็หันหน้าแล้วร้องไห้ออกมาเสียงดัง

ด้วยการยืนยันจากญาติทั้งห้า รวมถึงความสนใจท่วมท้นจากสังคม ทางตำรวจจึงต้องยอมทำตามคำเรียกร้อง

ผ่านไปราวหนึ่งสัปดาห์ ผลการตรวจถูกแถลง

เด็กคนนั้นคือลูกชายของผู้เสียชีวิตทั้งสองจริงๆ

ลีคำชื่นชมกว่าความตายถูกสาธิตหัวผีบนเฟรมและชิ้นเศษของภาพที่แท้จริง

หลังจากศพเสร็จสิ้น พวกเขามานั่งกินข้าวที่บ้านลี โต๊ะกลมที่มีคันทันเต็มอยู่เสมอ วันที่นั่งสามที่นั่งโล่งโหวงไป

“ฉันคิดถึงน้อง” ลีพูดขึ้น น้ำเสียงสั่นไหวด้วยแรงสะอื้น

ทุกคนหลุบหน้าลงต่ำ ก่อนเศร้าจากสูญเสียต้นซิ่นมาฉบับที่ล่าค่อ

“กรรมเวรอะไรก็ไม่รู้ ต้องมาโดนลูกตัวเองฆ่าตาย” หล่งพูด้วยเสียงละห้อย

“ไม่ว่าหลานเรากลายเป็นแบบนีไปได้ยังไหนะ ไม่อยากเชื่อเลยจริงๆ” หลินรำพึง

“น้องคงจะกดดันหลานมากไป จนหลานเครียด” จิวพูด

“ไม่น่าเลย หลานก็ดูเป็นคนเก่งอยู่แล้ว ไม่เห็นต้องไปเคี่ยวเข็ญอะไรขนาดนั้น ทำเกินไปแท้ๆ” ลีพูด เศร้าสร้อยอัดอั้นคับข้อง

“เสียดยามะ พวกเราน่าจะช่วยน้องได้มากกว่านี้” หล่งพู

“พวกเราพยายามทำดีที่สุดแล้วละ ลูกเขา เขาเลี้ยงของเขา เกิดเหตุขึ้นมาก็เป็นความผิดของพ่อแม่ด้วยส่วนหนึ่ง” จี๋พูดลูบล้างลีเบาๆ อย่างปลอบประโลม

“ใช่ พวกเราทำดีที่สุดแล้ว” ลีสูดน้ำมูกเสียงดัง พยายามควบคุมลมหายใจ การสะอื้นค่อยๆ คลายจาง ก่อนจะกลับมาเป็นลมหายใจปกติ

“ยั้งดีนะทีลูก ๆ ของพวกเราไม่เป็นแบบนี้” หลินพูด ทุกคนมีสีหน้าดีขึ้นเล็กน้อย—ใช่ ที่สุดแล้วความพิ้งพินาศและล่มสลายนี้ก็ได้เกิดขึ้นกับลูก ๆ ของพวกเขา

“อย่าไปคิดมากเลย” หลินหันไปปลอบน้องชายที่ยังดูเศร้าสลด

พวกเขาพยักหน้าให้กันอย่างเห็นด้วย

พวกเขาทำดีที่สุดแล้ว

เพื่อน้องชายและน้องสาวคนเล็ก

เพื่อหลานชายคนโปรด

เพียงแต่ว่าทั้งสามคนไม่สามารถแปรเปลี่ยนความหวังเยและปรารถนาดีของพวกเขาให้กลายเป็นสิ่งที่ดีต่อชีวิตได้

“ตอนนี้หลานอยู่ในสถานพินิจ ไม่รู้อีกกี่ปีถึงจะได้ออกมาถึงตอนนั้นพวกเราก็คงช่วยกันดูแลเขาแล้วกัน” จี๋พูดขึ้น

“ตาย ๆ ถึงตอนนั้นพวกเราจะอายุเท่าไรแล้วก็ไม่รู้ เสียยังไม่ไหวหรอก แล้วอยู่ในนั้นมีแต่เด็กเหลือขอ ออกมาก็คงเป็นพวกเหลือขอเหมือนกันไปด้วย ไม่เอาด้วยหรอก” หลินพูดขึ้นทันที น้ำเสียงหวาดกลัวอย่างบิดไม่ผิด

พวกเขาเสมอองกันอีกครั้ง การรับรู้ร่วมกันถูกส่งผ่านโดยไม่ต้องเอ่ยคำ ช่างเป็นพี่น้องต่างบ้านที่สนิทกันจริง

แล้วพวกเขาก็ลงมือกินข้าว แม้จะเย็บแทงไปนิด และคอย
แอบลอบมองเก้าอี้ที่ว่างเปล่าเป็นระยะ แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความ
เจ็บปวดก็คงเจือจาง เรื่องราวอันโหดร้ายจะค่อยๆ ไกลห่าง
ออกไปทีละน้อย

เหลือเพียงใบหน้าที่น่าเอ็นดู เสียงหัวเราะสดใส ความดีงาม
อันเปล่งประกายของหลานชายคนโปรดที่รักยิ่ง

เหล่านี้นี่เอง ที่พวกเขาจะเลือกเก็บไว้เป็นภาพความทรงจำ
จนวันสุดท้ายของชีวิต

